

УРЕЂУЈЕ *Р. Ј. ЈОВАНОВИЋ*.

ГЛАВНИ САРАДНИК:
А Б У К А З Е М.

ГОДИНА ПРВА

У НОВОМЕ САДУ
10. Јуна 1878.

Издаје ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ИЗЛАЗАК И ЦЕНУ
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

Легитимациона карта.

(У место предговора.)

А шта ће нам ово чудо?
Куд си пошла, стара лудо? —
Беспосљаче, хајд отале,
Зар је свету сад до шале! —
Што се пали тај Стармали!
Ми смо збиљу изабрали. —
Сми вопо тако звоно
Кад је народ духом клон'о! —“ и т.д.

Доста, доста, мудри брате,
На што да се речи трате,
Ми тражимо друге свате
Да нам неву нашу прате,
А незвани нек се врате,
Ниси за нас, — нисмо за те! —
Наћи ћемо друге људи,
А ти с' мршти наш мргуде.

Ти се мршти наш мргуде, —
Али смеј је баш за људе;
Смејањем се људи ресе,
Животиња не смеје се.
Сове, врране, жабе, јарци,
Коњи, воли и магарци
Могу ласно смешни стати,
Ал с' не знају насмејати.
Ено и сам мајмун браца
(Унук наших праотаца)
Зна се клибит' као луд
Ал nevetni ő sem tud.

А ми вични горој шали
Што се не би неветали.
Нека псује ко би нево,

Смејање је човеково.
Смејање је право наше,
И тирани с' тога плаше.
Нек се смеје и ко страда,
Док је смеја дотле ј' нада.
Човеку се боли блаже
Кад сме зубе да покаже.

И за шалом има збиље.
Збиља шалу напред шиље, —
Ако коме буде јада
Нека страда авангарда.
У шале је муња лака
Што удара без облака,
Ако не мож' да стровали,
Ал бркове бар опали,
И од гесе прави ћесе, —
Па ко не би на смеј'о се.

Где је шале нема плача,
Шала крепи, шала јача,
Шала буди, шала спаја,
Измирује па осваја
Она броди, она плива
И по мору коректива;
Шала скаче скоком лафа
Преко разних параграфа;
А падне ли близу циља,
Пала ј' шала, није збиља.

Шала ј', брате, за човека
Слатка љуска горка лека
Зине на њу два три пута,

Насмеје се, па прогута.
Уме шала бити смела,
Зна имати и начела;
Подиже се лака шала,
И на висе од морала
Отуд сеје клице стварне
Без придики сухонарне.

Шала хлади, шала греје,
Разведри те и насмеје,
Муку згњечи, бригу свали,
Одмори те и разгали,
Од ње беже хладне змије,
Србин никад без ње није,
Њом је до сад јаде скид'о,
Њом је многе ране вид'о.

Није шала ни без бола,
У њој само јади неме,
Да не продру гласи мола
У неместо, у невреме,
Она крии ране, крии —
Да се живот лакше трпи.

* * *

Зато прим'те у закриље
Ведру сестру мутне збиље,
(Једнога су оца кћери
— Разни путе, — једни смери —)
Док се бољи ње не лати
Стармали ће да је прати,
Отвор'те им братска стана
Барем сваких петнајет дана!

Ја бих хтео да се дичим

Ја бих хтео да се дичим
Што сам рођен у те дане
Кад је искра божја духа
Похитала на мегдане,
Кад се дижу мисли лепе,
Кад се свети нади крепе,
Кад се блиста сила јака
На висови напредака;
Кад је дато нашој срећи
Да загушни мрак обара, —
Кад је један тренут већи
Нег' векови доба стара.

Ал кад видим смртне казни,
Кад се сетим те саблазни,
Ко'а закон понижава
А целата освештава, —
Ја се стидим доба свога
И напретка његовога,
Скамени ме гроза клета, —
Ја се стидим свих просвета,
Ја се гадим на човека,
Ја се срамим свога века!

Он и она.

Слика из живота.

I.

По свом грађанском положају био је он чиновник код неког друштва приватних начела; телом био је омален, доста зденаст, прилично глават и још приличније носат. Што се тиче душевних му својстава, то ће уважени читалац одмах разабрати, каква су, кад му се каже, да је уживао, што му је име и презиме било већ наштампано, и то — на „партацетли“. О карактеру његовом известиће се сваки, који ушчита ову „слику из живота“. Ваља још додати да је био нежењен, а то је глатко, јер да је био у сретном браку и да је живио у миру са својом лепшом али слабијом половином, не би ни ова приповетка имала предмета свог. —

Она је била девојка, фрајла, дакле још неудата; отац још беше лајтнант у пензији и сеоски кнез, а мати јој се звала Дафина. Наравно, да им се није пресипало, ни у кући, ни ван куће, тим мање, што су имали још четир сина. Ипак се радо издаваху за богате људе, јер су хтели — а ко би им то и замерио! — да што боље удомаће најстарију им ћерку, која није била тако лена, као што је била времешна. Седили су на селу, не далеко од вароши, у којој је седио он, ипак зато нису знали за дотично тугаљиво материјално стање, јер ни он није у својим слободним тренутцима резао купоне, шта више, реч „angenommen“ играла је велику улогу у животу му; није бومه ни држао пединтера, а кад је себи намештао кревет, имао је толико фантазије, да се држао за сопствену своју штумадлу.

Лена читатељка биће по свој прилици радознала, како ће се ово двоје млади састати, упознати, завољети,

испросити и узети? То би и била немогућна ствар, да у нашем вилајету није до највишег врхунца развијена институција „проводација“, који врло вешто промуфлизу, где има момака за женидбу и девојака на удадбу.

Тако и овде, јер госпођа Катарина била је скромна удовица, која, од кад се одрекла сваковрсног светског уживања, није знала за друго весеље, него: 1. за „трач“ при кави, (кад кад и без ње) и 2. за провадицање. У првом је случају оговарала, у другом хвалила. И цела јој спољашност одговараше тим душевним нагонима: сувољаво тело, очи малене, али оштре и свагда жмираве, нос дуг, танак, као уфитиљен, ход нежан, суптилан, као у „таванородне“ — све то показивало је жену извесног заната. А тек речи! Кад је хвалила, био је и мед према њима горак; тим медом умотавала је и најгаднији залогач као на пр. њу; а кад је оговарала, онда јој беху она три зуба у усти права гилотина за свако поштено име.

Та госпођа Катарина подухватила се, да усрећи њега с њом, а њу с њим. Она је то могла, јер их је познавала обоје, та живила је као велика госпођа, зими у вароши, а лети на селу. Зими је уживала, кад јој се он на улици учтиво јављао, а лети је пила код њезине матере Дафине меланжа.

II.

— Треба да се жените, млади пријатељу, — рече му госпођа Катарина на некој домаћој забави, и ухвати га „прес коле“ уз дувар, — момак сте на свом месту, у красном сте звању, имате богате, учене и племените рођаке, сва је прилика, да и Ви можете аспировасти на партију „ком и фо“.

— Врло сам Вам обвезан, милостива, — рече јој он, — и сам сам смишљао на то, али знате, овде у вароши нема тако згодне партије, која би са свим одговарала мојим захтевима и — хм — потребала.

— Маните их, ово су намигуше, — рече му госпођа Катарина полугласно, — али имам ја цветак за Вас, и то, као да је само тога ради сачуван, да га Ви узберете, јер овде у вароши нема младића, који би био ње достојан као Ви.

Он се поклати и порумени. То руменило могло је доћи из два узрока: 1. што је можда тек сад дознао, шта управо вреди, и 2. што се можда женирао и сам, што је госпођа Катарина говорила а њему оно, што није веровао ни сам. Ни тренутак није се пак размишљао, хоће ли се предати искусним и уметничким рукама госпође Катарине, пошто је био тотално уверен, да на основу својих врлина и заслуга не би дошао никад ни до обичне партије.

— Девојка, — продужи госпођа Катарина, — коју сам Вам наменула није овдашња, са стране је, живи сад на селу, на својим добрима, и васпитана је у првим институтима, лена је и — јединица је.

— Унапред Вам захваљујем, милостива — рече он, — али само не знам, како сам дошао до те среће, да се узимате за мене такм својски.

— Ваш елегантан екстеријер, Ваш дух, препоручује Вас најбоље, Ваши манири су неисказани, господине мој!

Он порумени на ново, по свој прилици опет из једног од горе наведених узрока.

— Али, — рече госпођа Катарина, — једно ми морате обрети.

— С драгом вољом . . .

— Да ни речи не споменете о миразу. Немојте се мргодити! Код људи такве врсте, где нема сумње, није се тим ни шалити. Ту је ствар сигурна! Један минут пре или после!

Њему не беше та изјава особито пријатна и већ је жалио, што се и упуштао, али госпођа Катарина умела је тако да густира, да је на послетку пристао на све.

— Све ћу Вам јавити у своје време, — рече му госпођа Катарина пре растанка, — ослон'те се на мене.

III.

— Баш сте родитељи без срца, — рече госпођа Катарина њезиној матери Дафини, кад су седели заједно и пили кафу од + 79° R., — прави варвари, кад напуштате Вашу ћерку, да вене. Што је не удате већ једаред!?

Њезина мати Дафина наকাশље се мало и рече: — Хм, знате, молим Вас, право да Вам кажем, овде на селу нема баш никаквих партија, све којекакви сеоски бангалози и паори. Било је истина и господе, али моја ћерка неће да пође баш за сваког шврћу. Хм, у вароши пак нисмо познати.

Њезина мати Дафина порумени, и то с тога, што је — појетизирала, јер до сад није јој запросио ћерку ни квитирано фрајт. Госпођа Катарина знала је то врло добро, па је зато и почела онако, као бајаги.

— Нашла сам Вам партију, — рече затим онако густирајући.

— А, ах, ха! — кликне ъезина мати Дафина, а где је тај младић?

— У нашој вароши, — одговори госпођа Катарина мало повосито, па дода затим име и сталеж му.

— Он је дакле беамтер, — рече ъезина мати Дафина, — а молим, је ли високо у чину?

— Да како! Биће временом још и у вишем, знате, беамтери аванзују. Па што има понашање, па рођаке... већ, већ, не могу Вам се доста нахвалити.

— Е, па нисмо ни ми баш мачији кашаљ, рече уснијајући ъезина мати Дафина, — моја ћерка добија красан мираз, још красчији аштафирунг а најкраснији благослов.

— Он већ није противан, — рече госпођа Катарина. Истина, још не зна, ко ће му бити жена, али, кад сазна, биће му зацело пријатно, шта више уживаће, биће најсретнији човек на свету. А и Ви ћете се моћи поносити са таквим зетом.

— То је онда међусобан понос, — рече ъезина мати Дафина, — јер као што видим, достојни смо једно другог.

— Да драга моја, као да их је бирао голуб!
Њезина мати Дафина дозове своју ћерку и саопшти јој ванредни догађај. У мало што није она села од усхићења, јер човека изненади највећма оно, што му се догоди први пут. Па још такви звуци! Као еолова харва, као сиренска песма, орфеова лира и т. д. беку за њу ти звуци. Хтела је у први мах да загрли и пољуби стару антиквакулу, госпођу Катарину, али на оштар миг своје матери Дафине уздржи се, те постаде скромна и ноншалантна, бајаги, није јој то првина.

Ох жене, жене!

IV.

Он и она су пар људи. Он фигурира као муж, она као жена, сасвим природно. Небо брачног им живота беше за обичан свет „пуно егеда“, без икаквог неугодног облач-

ка, али мирни и неутрални посматрачи видели су непогоду из далека. На послетку није ни чудо, јер кад им се погледа иза кулисе њиховог „бракосочеталија“, дознаће се, на каквом је моралном и психичном темељу њихов брак.

Обе странке су веровале глатким речма госпође Катарине, тим пре, што су имале своје сепаратне намере т. ј. да се обмахну. Он је њих држао за богате, они њега, а штовани читаоци знали су најбоље, како им је било око срца и џепа.

Да се спреми за сватове, узајмио је он прилично новаца на велики интерес и био је код њих на селу само једаред, и не обзирући се дуго около себе, само да их не увреди, те да се не разиђу сватови и њему да не измакне из уста тако мастан залагај. Они су пак узели мало „мебла“ под кирију, и кад је био код њих, отправили су она четири сина на други крај села. У варош нису долазили, бојећи се, да не дозна, како распитују за њега, те да га не увреде и да им ћерка не изгуби таквог младожењу са знаменитим рођацима заједно.

После сватова довео је он своју младу у квартир и одмах сутра дан почео је из далека да навија на мираз и на „аштафирунг“. Она пак, држећи да долази у „богату кућу“ видела је на брзо, да је код њега само „фирнис“ од богатства, прорачуна у духу, да се неће моћи баш ширити, употреби згодну прилику, нађе се увређена са његове опомене и јави кући, да су се — преварили у рачуну.

Таква је била констелација. Наравно, како се савестно водили преговори, како се брижљиво контролисале интересоване странке, како је провадациница била савестна, није ни чудо, да том узор-браку прети грозно „корабло-крушеније“, на велико весеље злурадој публици.

Наше младенце већ после четири дана није могао видети заједно ни бледи месец, а кад су се „случајно“ сајстали, пребацио је он њојзи по х-пута мираз и аустафирунг а она њему високо звање, углађено понашање и разноврсне рођаке.

Два месеца након „сјајних“ сватова нису били више заједно. Он се мучи, да у „мањим ратама“ отплаћује кратак санак о своме богатству, а она, — хм, бар јој сад није више нужна гардедама, кад иде по селу. Госпођа Катарина не познаје их више.

Они би се развенчали сасвим, али боме, ко ће платити трошак, јер свака странка има приличан „несалдиран“ рачун у џепу, с тога не сме ни једна ни да почне — жежен кашу хлади!

Коста Ристић.

Мој брат Гојко.

Јоште мајка не родила
Такога добројка
Ка' што роди некад мајка
Мојега брат-Гојка;
Он је прим'о и скитнице
А са свију страна, —
Ето то је брат-Гојкова
Била једна мана!

С пријатељ'ма делио је
Јело и одело;
„Хуља штеди од свог брата!“

Беше му начело.
Волео је пријатеља
Него себе сама, —
Ето то је брат-Гојкова
Била друга мана!

Зашт' се није оженио?
Ко би то дознав'о?
Ал је женске радо глед'о,
Поклоне им дав'о;
Частии их на игранкам'
И на беседама, —
Ето то је брат-Гојкова
Била трећа мана!

Он се није уклањао
Кад је друштво пило,
Волео је добро вино
Па ма по што било.
Умео је пировати
И по више дана, —
То је била брат-Гојкова
И четврта мана!

Брзо ли је све профућк'о
Са пушта нештећа, —
Тадар су му пријатељи
Окренули леђа.
А он узе један пиштољ,
Пусти у се тана, —
Ето ти вам брат-Гојкове
И последње мане!

(По С. В.)

Једукалачки роб.

(Од М. Јокаји-а)

На кримском полуострову живио је једном неки смерни млади руски попа, звао се Атанасије; а то је било онда, кад су још татарске поглавице владале у Криму. Они су по превртљивим приликама, час ратовали, а час опет савезе уговарали са суседним козацима. Кад су ратовали, дешавало се да су по чиваву чету козачкога народа заробили, а кад су се измирили онда су опет заробљенике пуштали на слободу. А пуштеним заробљеницима међу тим допао се кримски плодовић предео, па се нису ни враћали у своје пуне степе, — где су се нашли ту су се и настанили, земље је било довољане; па су били задовољни судбином својом. Већ су имали и више својих села, тако да су ту већ архимандрита себи бирали. У таквом једном селу — Доброполу — био је попа наш Атанасије, а онда је био још млађан човек од својих тридесет година, — он је био посинак архимандрита Нестора, који му је и своју кћер, честиту Јеленку, дао за жену.

Атанасије је био сретан као мало ко на овој округлој земљи: имао је свега што само око, уста и срце зажелити могу. Његова кућица и ако је била од дрвета али се није стидила многе палате, јер његова дрвена кућица била је пуна задовољства а палате бивају пуне страха, брига, зависти и свакојаких невоља. У маломе његовом врту било је пуно красна воћа, јер је попа био страстан воћар, и уживао је

у своме воћу. Његова жена Јеленка и ако није била лепа као звезда даница (у лицу је била мало хрпава од богиња), ал је то било доброћудо, весело, благословено створење; њена глатка душа изгладила је хрпату њена лица; као да је била створена од саме послушности и љубави; па је била и изврсна кућарица; посао све је певао под њеном руком. Поред такве попадије могао је попа најбезбрижније живети. Дивно је знала готовити проју; проја је онда већ била позната у Криму, и она је много допринела томе, што су ти козаци заволели Крим; јер у Украјини проја се још није одомаћила. А Атанасије био је тога уверења да од проје, и од ваљусака са сиром нема слађа јела на овој целој трокутној земљи. (Није могао рећи: на „округлој“ земљи, јер је Крим трокутан, и он ван Крима за другу земљу није знао.) И пићем све најизбранијим појила је добра Јеленка свога доброга попу, кад статком а кад накиселом сурутком, — објесен кад се кошнице туку, правила му је шербет и готовила му је замедљано пиво, — оваке сласти ваљада ни сам султан није никада још окусио. Вредна попадија знала је и прести и ткати; њен је попа могао сваке недеље чисто рубље облачити, тако га је неговала; а сваког јутра својом га је руком очешљала и оплела му у курјук његову дугу плаву косу, по ондашњем обичају.

Атанасије је и до тога господства дошао, да је могао држати и свога сопственога магарца, на коме је недељом и свецима обилазио своје село. Јер је Добропол тако био расејан на једном брегу, да је требало ходити читав дан, док би с једнога краја на други му дошао, а било је у том селу пет црква (малених, од дрвета саграђених), где су се купили верни из оближњих кућица на службу божију. А и народ је волео својега попу Атанасију, куд је год прошао свуда су га љубили у руку, плаћали су му поповину и бир, а од плодова и домазлука њихова што је било прво и најбоље, то је било попино. Још се могао надати да ће, кад му поочим умре, он бити изабран за архимандрита, па би онда и он таки исти трбух пустио, тако би исто задриг'о и црвенио се као и овај, — наравно, кад томе време дође.

Али једног бурног и олујног вечера необична посета стиже у попин стан. Киша је падала као из кабла, путови који воде кроз брда, претворили су се у читаве реке, коњи су све њискали застрешени грмљавином и севњавом. Ево дојаха читав караван коњика. А шта их је довело амо, у ове пределе? Можда су помели пут? Јер до сада још никад није прошао кроз Добропол такав путник, који је за собом оставио траг од коњских копита. А ево ово је читава чета, — а на челу јој једна жена.

Кад стигаше пред попин стан, замолише да их приме под кров; непогода их је догонила. Попа није могао све примити ни сместити, кућа му је била малена, једна соба једна кухиња. Морадоше се раштркати по оближњим колебама; тако је наредио њихов вођ, њихова госпођа. Сви ови гости беху пуно оружани; а код попе остаде само делија госпођа, са два своја оружника, који су за њом унели њен пртљаг, торбе и тарчуге, — али су заостали у кухињи.

Сад је истом видео Атанасије, да на свету има и лепше жене, него што је његова попадија. Лепше, куд камо лепше! Кад јој човек погледи у очи, помисли да је севнула муња. Кад јој погледи у црну косу, мисли да је око њега

(Наставак на страни 9.)

ПОЛИТИЧНА ЛОГИКА.

Ц — ц. Али верујте ми чика комшија, та мени ово пристаниште треба као кора хлеба. — А то много вреди.

А — шија. Кора хлеба, — кора хлеба! — ал мени тај градић треба као флаша шампанера. А то ћеш тек допустити, да још више вреди.

Несретници занешени.

Несретници занешени,
Виновници многе беде
Хтели видет': „Чија мајка
Црну вуну преде.“

Или мајка српска кнеза,
Или мајка српске владе,
Или мајка несретника
Кара-петријаде?

Кад се црна плести мора,
Кад се вама тако хтеде,
Пре нег што ће друга мајка
Боље ваша нек је преде.

Фантазмагорије и фантазмадолије.

Да не би како и ми, због недозвољеног шврљања по зеленом шипрагу политике, чакраисали, или као што се то пре тога звало: наиграисали, исповедамо овде пред сваким кога се тиче и кога се не тиче, да ми не мислимо у овим чланцима политику занатити, — а држимо, да смо

тима и г. г. штатсанвалтима неку љубав учинили; јер са овом исповести добили су они то, што сад не морају наше чланке ни читати, већ могу безбрижно своју пажњу обратити на много озбиљније ствари, него што је Чакрина политика и наша неполитичност. А баш кад би и хтели, ми за тај занат немамо згодна алата, којим би баба-политику могли ухватити или за стамболски реп или за берлинске уши.

Но морамо признати и то, да је данас тешко владати се тако, да се човек о политику не очеше и тамо где га не сврби. До сада смо ћутали, и онда су неки лунали главе: „зашто ти људи ћуте? — каква је то опет политика?!“ Или су још и то рехли: ко ћути тај одобрава н. пр. анексију Босне, консорцију Хедла и Нобилинга, деобу Бугарске и т. д. — Даклем не ваља ћутати. Сад смо покренули лист, али сад ће опет когод рећи: ето, и ови мобилизирају! —

Ето н. пр. „Добро јутро!“ — „Добар апетит!“ — „На здравље!“ и „Лаку ноћ?“ то су баш невинне, и свакидашње фразе без икакве политике, — али кажеш ли ти само којој велесили „Добро јутро!“ она ће то тако одвести на политику и узеће као да јој се ругаш, што је одвећ рано поранила; кажи јој: „Добар апетит!“ она ће помислити у себи! шта се тиче тебе мој политичан апетит. — Реци јој

„Наздравље!“ одговориће ти она: то се односи на твоју ситуацију! — А још ако ком министру кажеш: „Лаку ноћ!“ онда ће тек да те сматра не само као опасног политичара, већ и као несретног пророка.

Може ли дакле у данашње време и најчакрастији човек, па још ако је уредник, избећи сумњу, да није неки потајни мајчин политичар, — то питање мећемо ми на срце свима јавним и тајним тужиоцима Јевропе, Азије, Америке, Африке, Аустралије и других цивилизованих земаља.

У прочем кад би човек баш и хтео да говори о конгресу то не би била политика, него би то била нагађања, и више би спадало у богословију, него у политику јер је конгрес така тајна вечера, од које јавност до сада ни мрве добила није. — Колико Јуда седе за том тајном вечерем, то ћемо данас сутра знати, кад се публицира закључак: „разделиша ризи јего“.

А донде *beati posidentes*. Наша војска рачуна нову еру по новом Адакалендару. А Мађари су том градињу већ и кумовали, и сад је име отроку „Сигетвар“. Вредно би било изаслати комисију да испита, у колико су процената Адакалци сада сретнији, од како се зову Сигетварцима.

Шта мислите —

Шта мислите ко је најстарији човек на свету у данашње доба?

Ја бих рекао, да је Никола Витковић адвокат у Осеку. Јер у 24. бр. Јавора слоји да је он стриц Михајлу Витковићу, који се родио 1778 године.

Лексикон је опасан.

Један Србин, који је имао благу намеру да полагаано учи мађарски, често се служио лексиконом.

Једаред записе за реч „közvédo“. Дај брже лексикон да види какво је то створење.

Прво потражи шта значи „kőz“.

Шта значи „vado“, то није ни тражио, то му је било познато, као и сваком другом Србину.

Напоследак потражи шта значи „lő“.

Нисмо тако несташни да репетирамо резултат до кога је речени браца путем лексикона дошао.

Само велимо да нису ни лексикона сасвим невинне књиге, могле би се и оне мало у корду узети.

Л.

П и т а њ е.

Ко је то, што са свим јавно, без икаквога зазора уноси у српске цркве латиницу и католичку хоштију.

(Одговор биће у идућем броју).

Шта ће бити?

Шта ће бити од тог зноја,
Кој' Андрашу с чела тече,
Журећи се да нас нико
Не надмудри, не претече?

Шта ће бити од тог рада,
Од тих речи и претреса,
Којима се чува сфера,
Сфера наших интереса?

Шта ће бити од тог пута
И на коли а и пешке?
Каквим ли ће родом родит'
Оне мисли теребешке?

Хоће л бити и каква ће
Томе плаву бити плата,
Упире се и напреже, —
Хоће л бити резултата?

Хоће л бити боље свима
Ако једном добро буде?
Хоће ли се насмејати
Општа срећа на те труде?

Хоћемо ли после тога
У карабе дебље свират'?
Наша тајна мудровања
Хоће ли се и рентират'?

Ми не знамо друге конце
Што ће красит ово дело,
Ал шездесет милијуна
Да ће планут' — то ј' зацело.

Званична тајна.

Рекао приседник суда некоме писару да је, тамо он, магарац. Писар полети председнику на тужбу.

„Тужите га драги мој због повреде званичне тајне,“ рече председник мирно.

Добар изговор.

„Доле лопови једни! Шта тражите на тој крушци?“

„Ево Паја 'оће да краде крушака“.

„А шта ћеш ти ту?“

„Ја сам се попео — да му кажем да није слободно красти.“

Поуздано чељаде.

— Брат Мишо, молим Вас, ја ћу вас чекати у пивари а ви дотле заложите мој златан сахат, али ником ни речи.

— Не бојте се господине. Умем ја ћутати ко риба — ономад сам заложил господин Перин златан ланац — умем ја то, не бојте се!

Нешто о конгресу.

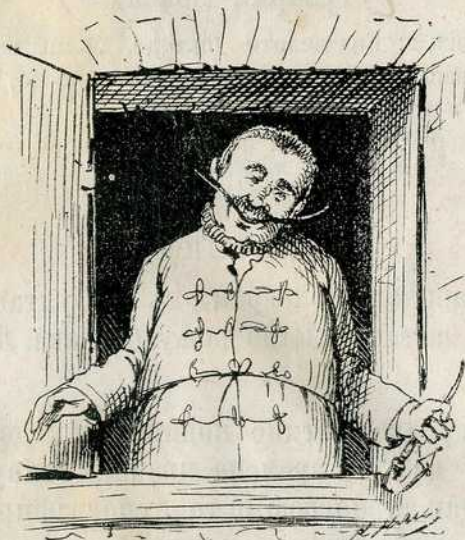
Лепо ти је видети:
Бизмарк у зачељу,
А до њега погледај
Сву господу вељу;
Један другом ласкају,
Реч се фина бира, —
Завили се дивотно
У јапунце мира.

Али све бадава
Јер ђаво не спава,
Испод тога јапунцета
Вири нога клета —
И том ногом ђаво
Прави опите;
А господа седе
Око копите. *)

*) Познато је да сто за којим се у Берлину конферирше има форму копите.

Жинор Лади.

(У јутру, кад устане из мека душека, попије чашу млека, мете руку на срце и стане на прозор, да, се мало луфтира.)

„Добро јутро комшија Рац, хоћу кажем *Szerb* стани мало, та ми сме своје луде, ја теби продам чизме, ти мени продаш виноград, ми се слажемо као браће. Хе, хе, та знам и ја српска лепа песма, „брат с братом род с родом“. Ал ти ваљда на мене расрдила, што сам јуче мало викала. Немој срдиш комшија, ја знам, ти добра хазафи. *Istenem, istenem*, тебе *fáj* твоја *szived*, што ја затворена она добра Милетић; ја нисам крифа, слатка моја комшија. *Az a fene politika*, хоће да нас напуђа, једна на друга, да живиме како мачка и миш, — данас ми мачка а ви миш, сутра опет ви миш а ми мачка. — Чула сам и то, чула сам, да су вам испод оно Матица извадили текелина фундаментум, јер би волели да се Матица сруши. О *szegény* комшија, шта ћу кад *nem birom* да ти помогнем. Кад би тела да ме чује оно господин Тиса, ја би њему казала: Тиса, Тиса, *be rosztát*

tettél a tűzre. — Збогом, комшија, — немој да срдиш на мене!“

Исти Жинор Лади.

(Пред вече, враћајући се из *olvasókör-a* где су му напунили главу мађарске новине, добро вино и законвани тержекеши.)

» *Uezu neki, a szikrás angyalát! Minden ember legyen,* — *azaz ne is legyen ember, csak Magyar!* — Бежи с пута, *rácz fatyu*, — ово је моја *ország*; — а зар си ти још ту?! зар ти тако слушаш, што ти је казала министар Лоњаји?! (Долазе псовке, које не изгледају тако лепо кад су штампане, као на сокаку кад се разлежу.) Нисам ја знала да је у Новом Саду буна!! Ето сада сам читала у Пештанска *Ellenör*. Јесте, *isten ucse!* ни ове куће не стоје *csendesén* све се окреће. Комисаријуш *úr!* Ди сте *az Isten áldja meg*, — тај омладина заљуља је цео *Ujvidék!* — Ха мораш сврнути *ebe* а *kocsmába* баш ми треба још један литар вина. — Шта, *kocsmaros*, ти не знаш мађарски!? *akor oda van az igazság!* Тако је кад неће Милетића да обесе, — кад неће текелина фундаментум да баце *pokolba*, кад неће *vad nép* да се исели, онда ја морам да се селим. Марча! дај моја торба, — идем у Адакале!“ (Следују псовке, од којих су најестетичније: „*ebadta*“ и „*teremtette*“)

Ал на опште умирење морам рећи, да ће Жинор Лади сутра кад мете руку на срце и кад му излапе из главе мађарске новине, да ће онда опет стећи своју питому нарав. Јер он не псује цео дан, као неки други, него само онда, кад га навију. За то смо и изабрали њега са сталну фигуру у нашем листу, да нас чешће унтерхалтује. А и друга му браћа (и сам *Elenör*) да се на њега угледе, па бар пре подне да може с њима човек разговарати.

Ћира. Јеси ли чуо да министар Ристић полагао трује Чумића?

Спира. Та иди збогом! шта ми рече.

Ћира. Али то је тајна, коју Ристић ником не казује, само је *sub rosa* саопштио часном уреднику „Турског Народа“, који је, да још већа тајна остане, закопао у Темнишварски „Гласник“.

Спира. О човече, да пикантне новости!

Ћира. Јеси чуо да су Руси у Србији пронашли Тошу Јечинца и тако га к себи анектирали.

Спира! Е да, — а зар га нису могли у Србији добро сакрити.

Ћира. Та они су хтели да га сакрију, зато су га и затрпали међу дијурнисте, ама Рус ти је њушкало, па га је нањушио.

Спира. Е видиш ти њихова посла.

Ћира. Имали и српски народ сферу својих интереса?

Спира. Боже сачувај! Тај је појам Андрашија измислио само за своје изабране.

Шта би коме требало желити.

Новом Саду требало би желити барикаде. Јер она бара на рибењој пијаци тако смрди, да би заиста нужно било да је каде.

Темнишварском „Гласнику“ требало би желити, или да га нико не пише, или да га нико не чита. Јер ако данас преча посла немамо, него за љубав (или за новце) Петра или Павле, све што постоји рушити, — онда боље да нас магарци у место чкаља поједу.

Текелијном фонду требало би желити, да му ко угаси угљевље од урока Тисиних очију.

Пакрачкој препарандији требало би желити, да је браћа Хрвати тако јако не вољу, — и од тешке љубави не поједу.

Горчакову би требало желити, да га прође нога, па да коракне путем жеље балканских народа.

„Застави“ би требало желити таквих дописника које не би морала сваки час у другом броју извињавати и опровргавати

„Стармалом“ би требало желити, да буде бар духом млад, а претилатницима велики.

Филозоф.

Попо: И ти, синко, баш никако да се оканеш пића. Ајде што пијеш кад си жедан ал што пијеш, болан, и онда кад ниси жедан?

Пијанац: О мај, попо, чудан си и ти светац та нисам ја марва да пијем само онда кад сам жедан.

Чуварни човек.

Тврдица: Кад велите, докторе, да ми нема помоћи оно молим вас гледајте да умрем одмах после Божића.

Лечник: А зашто баш онда?

Тврдица: Та да ми не честитају нову годину.

Најновије.

Сад баш дође телеграм, да је Султан развио пророкову заставу и легао на њу да спава. Лаку ноћ!

Јуче су две стотине новинарских дописника у Берлину из дуга времена правили чивутско вечерње. Један стенограф је то стенографирао; и из тога ће се сада правити дописи за разне новине.

У Пешти у уредништву Еленџа нашла се једна машина, која уме тако много лагати, да ће публика волети веровати, само да не мора читати.

У пештанском сабору један посланик прети револвером, — али то је само да се у Берлину чује, како су у Пешти на свашта готови.

Истоција изабрали чивути за свога краља, али под условом да он иде напред у Палестину, а они ће за њим — остати овде.

црна ноћ; а кад јој види лице кад се осмехне, мисли да га је огријало сунце. А да шта тек онда кад проговори, — не треба ти уха, срцем јој чујеш речи. На њојзи је била сама свила скупим крзном опточена; о врату у уши-ма бисер који се светљаше и драго камење које је искре бацало.

Добра Јеленка и у руку је пољубила светлу госпођу, што јој ова ни мало није кратила, у пуном уверењу да јој то пристоји; затим је попадаја са домаћичном стидљивошћу замолила своју господску гошћу да јој не замари, што ју не може достојно угостити; али све што се у њеној сиротињи нађе, све ће јој радо дати: сама ће јој таки с места зготовити за вечеру ваљушака са сиром, који се месе од пројиног брашна, а запаравају је бивољским млеком, а то јело не уме зготовити баш свака шуша, то је особито јело; јер њен пона то ванредно воли; сваке суботе мора му бити на столу.

И на знак, који даде ударом длана о длан, повадеше два оружника њена из тарчуга разне ђаконије, печења, паштете и колаче, за тим сребрне чутуре, па застреше попин растов стол ђаршавом од тешке свиле, у коме су били увезени сребрни и златни цветићи, па поставише на њ сво то јестиво и пиће, сребрне тањире и сребрне ноже и виљушке.

Али зато је и Јеленка на другом крају истога стола прострла клечани ђаршав, којег је сама откала, са црвеним лалама у ђошкови, на њ је метула прост шарен земљани тањир, са циненом кашиком, где ће јој пона вечерати ваљушака са сиром, што му је зготовила његова женица, и што је слађе од ма које паштете на свету. Па онда изиђе у кухињу да то приреди.

А госпођи гошћи није се хтело да сама вечера; њена је воља била да домаћин седне уз њу, па од два сребрна тањира један мету пред њега, још је сама секла најбоље

комаде печења и колача и сама их је метала на његов тањир, сама својом руком ољуштила је такову јабуку златне боје, из чије љуске док ју је љуштила бризгаше мирисава пара, па је сва соба мирисала као да си је тамјаном окадио. И од оте јабуке даде му половину. И поп Атанасије свога века није јео таких кусних јела. така дивна воћа. То воће мора да је донешено управо из раја.

Па још кад му пружи ону мехурасту сребрну чутуру да се из ње напије оног непознатог пића, из којег бије у један мах и сласт, мирис и пламен, и које рекби не иде у желудац, већ горе у главу, и доле у срце.

Од отог пића човек много штошта научи, што досада још није знао, а много заборави што је знао.

Поп Атанасије прво је заборавио, да је његова добра Јеленка већ унела чинију са ваљушцима са сиром, у које је била уденута дрвена кашика, и да је то његово јело ставила на крај стола, па се онда опет повукла натраг у кухињу, држећи за јамачно, кад опет у собу уђе, онда ће та чинија бити сасвим празна, јер њен господар веома воли те ваљушке које му жена његова прави, — никад ни ститка не остави у чинији! — „На здравље му, богда, било!“

Међутим је добра Јеленка остала напољу у кухињи, као што и доликује жени разборитој, док јој муж са отменом гошћом вечера за столом, да га она не узнемирује; већ да га пусти нека се разговара, да се не изда са невештим приметбама како је проста и малознала, јер би са тога образ њеноме мужу руменио пред страном гошћом. Она је за то време у кухињи чистила два оружника куванним кукурузима; које је већ и с тога врло паметно јело, што не треба за њ ни кашике ни ножа: човек свако зрно ноктом окруни, па и не примети — таман што се најео, да је већ и огладнео.

(Продужиће се.)

Телеграми.

БЕРЛИН. 3. Јуна 10 сах. пре подне. Данас је једно непознато лице напало грофа Андрашија, идући му о глави, са усијаним гвожђетом.

БЕРЛИН. 3. Јуна пред вече. Ствар се разјаснила овако: Оно непознато лице са усијаним гвожђетом био је фризер; и његовој експедицији гр. Андрашији није нанео никаква друга квара, осим што му је косу бреновао.

Проводацилук.

„Браца Перо, знам за вас једну добру партију, али да ми кажете шта ви желите?“

„Прво да је млада.“

„Па онда?“

„За тим да је лепа и добра.“

„Па ништа више?“

„Онда још да је и богата!“

„Е онда би луда била да пође за вас!“

„Сме бити и луда, — аха, то би тек добро било!“

И д и л а.

Двоје су се миловали млади. Месечина као дан а они се узели за руке, па шетају. Она дивна као анђео, месец јој љуби свиону косицу.

Гледе се па чисто су занемили од милине. Од један пут прелети јој сен преко дивнога лица. Рујне уснице задрхћу јој баш као да би да уздахне, још мало па се стисну грчевито, једва дише кукавица, трже своју руку из његове, окрете се брзо, покри лице обема рукама и —

„Ха — цих!“

Кинула је.

Ох! Како човек лако назебе по дивној јесењској ноћи.

И с к р е н о с т.

Отац: Је си л, синко пре него што легнеш молио се богу, да будеш добар, да слушаш, да се добро владаш.

Синак: Нисам, јер знам, да мени то не помаже.

Л е п а с т р а н а.

„Свака ствар има и своју лепу страну“ рече једном профуз ариштанцу, — да га мало утешу.

„Може бити“ одговори овај, „али лепа страна пришта није никад изнутра, него споља“.

П р а к т и ч а н ч о в е к.

Н. Н. рече некоме да би волео један пут и он да буде министар, макар само пет минута.

Па шта би онда урадио? запита га овај.

— Таки би се метуо у пензију.

Л у д о с л о в н е и з р е к е.

Не треба луди прапораца, он устима звонца.

Луд бити овда баш кад треба, то је велика мудрост.

Нико већма не наличи паметноме човеку, него луда, т. ј. кад држи језик за зубе.

Нико се није паметап родио (него луд). Даклем паметап човек то је само накаламљена луда.

Ја остајем при мојој моди: кратка коса, дуге уши! рече једна луда.

Ради лоја лизну ћу и чирак! рекао луда кад је пољубио куварицу.

Бахус је био луд, јер је седио на бурету, а није хтео да седне пред буре. Још је луђи био Диоген, јер је седио у празном бурету.

Луда се свећом не тражи. (Само паметна човека тражимо свећом, — ал га и тако тешко налазимо).

Кад човек није баш на сву меру луд, онда се зове л у ц н у т; а кад није на сву меру паметап, онда се не каже да је п а м е ц н у т, него се и онда вели да је л у ц н у т. Ето тако је то близу.

Луда мисли да много зна, а паметап човек зна да много не зна. То је сва разлика.

С а с в и м л о г и ч н о.

Жена: Голубане мој, ала рано долазиш кући. Та ето избија већ три сахата, ранко мој!

Муж: А зар ти мислиш голубице моја да сам вечерас остао код куће, да сад не би избијало три сахата. Вараш се чедо моје!

Н и ј е м у и с п а л о з а р у к о м.

„Његово“ чудо, од куда на авлијских врати сад две браве, изравнала је свест да су и у његовој руци два кључа. После неколико скромних покушаја насмеши му се срећа кроз кључаоницу. Судбина је тако хтела да ригла није била спуштена. Врата му се уклонише с пута. Ма да је љуто посртао, басамаци нису шкрипали. Отшкрине собња врата и превали столицу, тихо, нечујно. Свлачи се а не сме да дува да не пробуди своју драгу женицу.

Ослушкује — ох среће није се пробудила. Таман да захрче од веће радости, зачу се њезин умилни масић: „Ранко мој! зар ћеш у тим кожним чизмама спавати?“

И з ж е н с к о г с в е т а.

— Како сте се провели комшинице у винограду.

— Готово никако, картале смо се. Помислите само сви који су били звати — дошли су, па није човек имао кога ни да оговара.

К а к о ћ е ш п о з н а т и м у ж а и ж е н у.

Кад видиш двоје (мушко и женско) на промонади, па се он дубоко замислио и ћути, — онда знај да су то муж и жена. — Али ако јој он што живо приповеда и забавља је, — онда нису муж и жена.

Седе ли двоје у позоришту (мушко и женско), а он се све осврће, лорњетом мери седишта и ложе, — онда знај да су муж и жена. — Али ако се он њежно пригнуо к њој, па тек по надкад у позорицу, а највише у њу погледа, — онда знај да нису муж и жена.

Падне ли госпи рукавица на земљу, а њен сусед полагао, хоћеш нећеш, сагиба се да је подигне, — онда знај да су то муж и жена. — Ал ако он као муња полети да рукавицу дигне, — онда можеш се опкладити да нису муж и жена.

Ако госпа свира на гласовиру, а господин неки стоји поред ње, па заборави да јој преврне ноте кад треба, — знај да су то муж и жена. — Али ако је он још за рана дигао руку само да јој не пропусти ноте преврнути, — онда веруј да то нису муж и жена.

Ако двоје дођу у машандмодску болту, па господин примети: „богме је то скуп шешир; на другом месту можда има јефтинијих!“ — онда знај да су то муж и жена. Али ако господин шешир хвали, па вели да није ни скуп колико је леп — онда за цело знај да нису муж и жена.

Шетња по Новом Саду.

I.

Нови Сад вам је мали Беч не мисли само с тог што су нас Немци и Чивути у већини — као и у Бечу — него што ми имамо све знаменитости, које и Бечлије имају и уживају: имамо куће саскупом киријом; имамо наш канал, о којем нема спомена ни у једној географији, као ни о бечком; имамо и ми не један „Graben“ (Јендек) у најживљим сокацима; имали смо и ми до скоро нашега патера Клинковштрема, који је бунио публику против капутлија; имамо променаду, по којој је тако исто опасно шетати, као и по бечком „Аугартену;“ имамо и ми велики дефицит, као и они у Бечу; имамо наше просветне заводе: позориште, школе, пиваре и панораме; место бечких булвара, имамо доста булвара; бечлије имају хотел „код тигера“, а и ми имамо хотел „код тигера“ (само што у нашем има увек више пашажера); имамо штемпл и трафику — баш као и у Бечу (штемпл нам је онака исти, само што су цигаре и дуван лошији) и т. д.

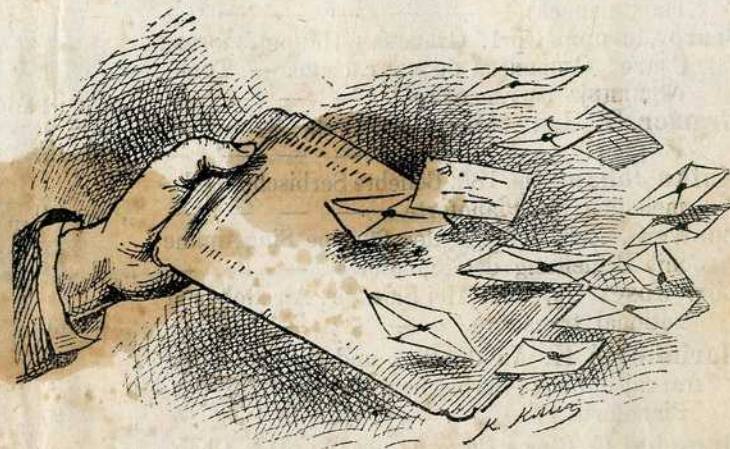
За то ко нема ситних новаца да оде у Беч, нека изволи са мном по Новом Саду шетати, па ћу му ја показати све наше знаменитости, почињући од оне велике брље код Јовановске цркве, па све до послужитељског свињаца уз главну српску школу, где преко дана седе и дишу око 600 дечице српске.

Али пре свега ћемо да почнемо с главе, јер с главе — ружа мириши. Глава је вароши варошка власт, наш мађистрат. Мађистратска рештаурација обављена је тек ових дана, дакле нам је мађистрат још са свим млад и нов, те нећемо о њему још никакво меродавно мњење да изричемо тим мање, што нам нова господа још нису платила ни алдумаш, па ћемо пречекати, да нам најпре плате пива и даду банкет, а што је најглавније пречекаћемо да видимо њихов рад; по имену новог градоначелника судећи биће и рада и радовања, дај боже нека буде помен ет омен! За сада само нашу наду и жељу изјављујемо, да од сада буде и боље него до сада. Нова полиција нека се натиче са старом у ревности, ал нови цорезције нека слободно буду мало спорији од старих, нећемо им замерити; шта више, нека забораве старе рештандије грађана, те нека одману руком шта је било, било, и нека само у будуће рачунају. Нови варошки књиговођа нека се угледа на старог (т. ј. не мислимо старог по годинама, него на својег предходника), па нека се не забуњује у цифрама, н. пр. место 51, да не каже 39. и т. д. Сиротињски сто чујемо да је сада умножен особљем (без сумње се и сиротиња умножила); господа сенатори нека буду јунаци на делу, као што је у херцеговачком устанку био јунак Пеција; од перовођа се виште да знају добро три језика — па како би било, да се при идућој рештаурацији изабере женска за тај посао? Кад је реч о варошкој господи, ваља да се сетимо и варошких пандура, јер преко њих све иде; они су посредници између мађистрата и партаја и они су као неки агенти друштва за осигуравање против туче. И њима желимо сретну радњу, дај им боже свакоме сто очију, да виде свуда шта се где незаконито збива и десет руку, да сачувају сваки изглед по бирцузима: дај боже, да увек који од њих опазе, кад слушкиње у дунавском и лебарском сокаку у вече помије на сред сокака изручују; кад се картације у бирцузу код „Буце и Геце“ потуку; кад који директор у школи грува дете школско на мртво име; кад у темеринском сокаку хиљаду кола закоче пут уз куће пе-

шацима, те ови морају средом сокака по блату да иду кад; се пекарски шегрти код крста на пијаци посвађају па камењем један на другог бацају те мимо пролазећима нос и главу разбијају и очи копају и т. д.

Ово све што сам до сада рекао, и што нисам рекао него само у себи помислио, нека служи као увод у ове наше шетње по Новом Саду, а кад се други пут састанемо онда ћемо праву шетњу отпочети. Само сваки ко са мном жели ићи нека понесе топлехалине да му се не згрозити ако наиђемо на какву хладноћу (у вршењу својих дужности); нека се испита да ли му је добар стомак, да му се не смучи ако види што гадно и неумесно у нашој вароши; и нека понесе новаца, јер можда ћемо који пут сврнути у пивару и у цркву (а то све кошта новаца).

B.

Девер без младе. Ваш је девер сам крив што није младу боље чувао. Већ зато не заслужује да га примимо у Стармалог.

О—П—О. Ако ћемо ми тако, чим се који пона мало већма развесели, таки га оглаблавати у Стармалом, — то би наш лист морао много чешће излизати него што излази.

„Зар ја нећу наћи гроба? Ни бриге вас није, нашли сте га, и то у нашем кошару.

К. Д. Један пут за свагда, — наш лист ако не може што допринети тако нужној слози између браће, Срба и Хрвата, али забоден три у здраву (или још болесну) ногу још већма забадати, — то не можемо и нећемо!

Борићу, а и другиме. Ко жели да му непримљен рукопис натраг вратимо, нека приложи за то zgodnu куверту са адресом и поштанским биљегом.

Из света. Нешто ћемо употребити, али у другој форми, — ако вам је право.

Палилулићу. Нападање, па још тако немилчно, на српску владу у данашње доба, ми држимо за грех, који се не може опростити. Ми је у неопасна времена никада штедили нисмо; ал данас би се само радовали кад би је ма чиме потпомоћи могли, — а ради ствари, поред које све друго пада. А који Србин дана свија себичне и партајне интересе, тај нека у нас закриља не тражи, — ено му темишварска „Гласника“. — Шта пак мислимо о смртној казни, па била она ма кад и ма где, — томе дадосмо израза у једној песми у истом овом броју.

Д. Д. у З. Обичне ребусе не примамо.

„Стармали“ излази 10. и 25. дана у сваком месецу.

Годишња је цена 4 фор. За Јуни, Јули, Август и Септембар 1 ф. 34 новч. — а до краја ове године 2 ф. 34 новч.

За Србију: Годишње 10 динара, на четири месеца 18 гроша, а до краја ове године 31 грош чаршијски.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шиље на адресу Др. Јов. Јовановића у Каменицу (Kamenitz per Peterwarden). Предплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. (Neusatz.)

Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

О Г Л А С И

(НАПЛАЋУЈУ СЕВРСТА ИЗ СИТНИХ СЛОВА 5 НОВЧ., 30 НОВЧ. СВАКИ ПУТ ЗА ЖИГ. ВЕЉИ ОГЛАСИ, КОЈИ ЧЕШЋЕ ИЗЛАЗЕ, РАЧУНАЈУ СЕ ЈЕФТИНИЈЕ.)

СРПСКА КЊИЖАРА БРАЋЕ М. ПОПОВИЋА У НОВОМЕ САДУ,
препоручује поштованој публици следеће Музикалије:

Atanasijević Slavka Op. 1. Na te mislim, Fantasie de Concert pour Pianoforte. — — — — — ф. 1 80 н.	Миловук М. Њеној светлости књагињи Српској Наталији кадрил за клавир. (Natalie Quadrille) (са сликом кнегиње) — — — — — „ — 75 „
Bendl Fr. Serbischer Marsch für das Pianoforte. „ — 95 „	„ — (са сликом њене светлости бојадисаном) — — — — — „ 1 — „
Beyer Ferd Op. 24. Serbisches Nationallied. (Устај Србине, устајна оружје.) — — — — — „ — 30 „	„ — На брегу Савском. Полка за клавир (Au bord de la Save.) — — — — — „ — 75 „
Beyer Ferd. Op. 12. Ruisches Nationalhymne (Боже царя храни) — — — — — „ — 30 „	Раџи Јован Др. № 1. Без тебе драга, за гласовир ставио (Airs Serbes). — — — — — „ 1 — „
Winter A. Helden — Quadrille. (из словенских напева) — — — — — „ — 50 „	„ — — — — — № 2. Успомена на песму „Чуј Душане“ (за гласовир — — — — — „ 1 — „
Јенко Даворин Op 1. Славенам Напреј застава Славе! Славенска песма сложио. — Транскрипција за гласовир. — — — — — „ — 80 „	„ — — — — — № 3. Праг је ово милог србства (за гласовир — — — — — „ — 80 „
Cramer H. Les Montenegrens de Limnaden, Potpourri — — — — — „ 1 05 „	Станковић Корн. Православно црквено појање у србског народа; I. II. III. књига. Свака по
Kafka Johann Op. 180. Beliebte Serbische Volksmelodien für Pianoforte — — — — — „ — 90 „	Farbach Ph. Op. 151. Serben—Polka. für Pianoforte — — — — — „ — 40 „
Loewe C. Sechs Serbenlieder, für eine Singstimme mit Begleitung des Pianoforte — — — — — „ 1 05 „	Zeise Louis. Bosniakischer Tanz. Salon—Fantasie für Pianoforte — — — — — „ 1. 05 „
Löw Josef Op. 308. Hej Slovane! Air Rohemia national transcribe — — — — — „ — 60 „	Чижек Драг. Чернајев марш за гласовир, — „ 1. — „
Marinković K. An der Save und Donau. Polka française nach Serbischen Melodien für das Pianoforte — — — — — „ — 45 „	„ — Независност Србије. Марш за гласовир Њ. Св. кнезу Милану Обреновићу посвећен. „ 1. — „
Marschal G. Смеса Српских песама. Des Chansons Serbes Variées pour le Piano — — — — — „ 1 — „	Ослобођење Славена на истоку, марш за гласовир Њ. В. великом кнезу Николи посвећен „ 1. — „
	Schulz Carl Op. 76. Fürst Milan Marsch für das Pianoforte — — — — — „ — 30 „

Осим овде наведених имамо на сложиву све које се до јако добити могу српске и словенске музикалије, затим велики избор немачки француски талијански марски и други музикалија за гласовир и разне друге инструменте, опере — оперете, салонске комаде, игре, школа за музику и т. д. Које рачунајући прелазе у иљаде. На захтевање шаљемо ценовник бесплатно.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У Н. САДУ

препоручује се поштованој публици за израду свиконских штампарских послова, које обавља угледно, брзо и јефтино, а израђује:

За политичке и црквене општине: записнике, окружнице, веровнице, судске одлуке, доставнице, књиге од најмањих до највећих формата, судске и одборске позиве, извештаје и разне објаве, порезне књижице и цео остали канцеларијски штампани материјал — као и матрикуларне табакe и изводе из њих;

За новчане заводе и уопште све јавне задруге израђује свеколике тискарије;

За трговце и трговачке одношаје: рачуне, ценовнике, писма, подвозне листове, објаве, извештаје, обвезнице, наслове на писмима и ковертама и све остале тискарије на свима језицима, у разним приликама;

За поједине књижевнике, издаваоце, и књижевна друштва на свима књижевним језицима израђује:

Дела, листове, повремене списе, и све умне производе,

а на захтевање радо шаље и на страну предрачује у свима штампарским пословима, уз које прилаже и хартију ради штампања на углед.

Стан штампарје налази се у кући госпође Марије Трандафил, на главној пијаци где је и књижара Браће М. Поповића.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОВРОДА.

Из Н. Сада од 4. Маја до даље наредбе.

У Земун: сваки дан у пола 5 сати по подне (изузимајући понедељник).

У Тител, Земун и Оршаву: средом и субатом у пола 5 сата по подне.

У Пешту: сваки дан у пола 11 сати пре подне (изузимајући четвртак). **Оправништво.**

РЕД ПЛОВИДБЕ МЕСТНОГ ПАРОВРОДА

између Каменице и Новог Сада,
од 7. (19.) априла почињући:

Из Каменице у јутру у 5 и 9 сахата. — По подне у 1, 2 $\frac{1}{2}$ и 7 сахата

Из Новог Сада у јутру у 7 и 11 сахата. — По подне у 2, 3 и 1 $\frac{1}{2}$ сахата.

Јосиф Часнек, управитељ.